

Arrest

nr. 209 026 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiezel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. LEMMENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Bagumbah, gelegen in het district Kohi Safi van de provincie Parwan.

Uw vader werkte sinds lange tijd als vertegenwoordiger voor Afghaanse vluchtelingen in Parwan. Uw vader werd steeds bedreigd door de taliban vanwege zijn werk. Uw broer, A.(...) G.(...), begon in 2012 als bewaker te werken voor de Amerikaanse troepen in een legerbasis in Logar. Twintig dagen nadat uw broer begon te werken op de basis werd uw familie telefonisch bedreigd door de taliban en werd jullie

verteld dat uw broer zijn werk moest opgeven. Uw broer weigerde. Uw vader besloot daarom samen met u en uw moeder naar Pakistan te vertrekken, waar jullie drie jaar woonden. Uw broer bleef gedurende die periode als bewaker werken in de basis in Logar. Vijf dagen na uw terugkeer uit Pakistan kwam uw broer naar huis. Thuis aangekomen, werd hij gebeld en moest hij plots vertrekken. Twintig dagen na zijn vertrek vond er een luchtaanval plaats op troepen van de taliban. Uw buur, die aanwezig was op de begrafenis van één van de omgekomen talibanstrijders, vertelde u dat de lokale talibanleider M.(...) M.(...) op de begrafenis had gezegd dat u en uw familie spionnen waren en dat uw broer en uw vader verantwoordelijk waren voor de dood van de talibanstrijders. U verliet de volgende dag Afghanistan met behulp van een smokkelaar. U kwam aan in België op 27 december 2015 en u diende op 7 januari 2016 uw asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara, een kopie van de taskara van uw broer, een kopie van de taskara van uw vader, een appreciatiecertificaat van het Afghaanse leger van uw broer, vijf documenten over de werkzaamheden van uw vader in Afghanistan en een bevestigingsbrief van het dorps hoofd.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het werk van uw vader als vluchtelingenvertegenwoordiger, het werk van uw broer als bewaker van een Amerikaanse legerbasis en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw kennis over het werk van uw vader als vluchtelingenvertegenwoordiger uiterst gering is. Immers, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over het werk van uw vader, antwoordt u frappant genoeg dat u er niets over weet en dat uw vader er nooit iets over heeft verteld (CGVS I, p. 6). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen, temeer omdat u beweert dat u steeds bij uw vader woonde en dat uw vader dat werk al "heel lang" deed (CGVS I, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat u er zelfs niets over kan vertellen alvorens u enkel kan verwijzen naar de door u voorgelegde documenten (CGVS I, p. 7). Dat u enkel kan verwijzen naar documenten wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over de job van uw vader, dat nota bene aan de grond ligt van al uw problemen in Afghanistan, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen ernstig op de helling. Hiermee geconfronteerd, komt u evenmin verder dan te zeggen dat u niets over het werk van uw vader kan vertellen, dat uw vader nooit iets over zijn werk vertelde en dat u op geen enkele manier kan zeggen hoe hij zijn werk deed. U weet tevens niet voor welke organisatie uw vader in Afghanistan werkte. U beweert evenwel dat uw vader hetzelfde werk deed in Pakistan. Echter, gevraagd hoe de organisatie heette waar hij voor werkte, moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 7). Ook wanneer u later op het gehoor wordt gevraagd om meer uitleg te geven bij de door u voorgelegde documenten van het werk van uw vader, moet u toegeven dat u er niets over kan vertellen (CGVS I, p. 15).

Ook over het werk van uw broer kan u bijna niets vertellen. Zo kan u enkel zeggen dat hij gedurende drie jaar als bewaker werkte voor een Amerikaanse legerbasis in de provincie Logar. Gevraagd of hij ooit training kreeg bij het leger, moet u evenwel het antwoord schuldig blijven. U weet evenmin waar in de provincie Logar hij tewerkgesteld was (CGVS I, p. 9-10). Wanneer u vervolgens meermaals wordt gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw broer, kan u enkel herhalen dat u er niets over kan vertellen (CGVS I, p. 10). Ook wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wordt gevraagd hoe de basis waar uw broer gestationeerd was heette, moet u het antwoord schuldig blijven. U moet zelfs toegeven dat u enkel hoorde dat hij bewaker was, maar dat u niet weet wat hij specifiek deed (CGVS II, p. 3). Dat u dermate weinig kan vertellen over het werk van uw broer, dat nota bene aan de grond ligt van al uw problemen in Afghanistan, is evenwel totaal onaannemelijk.

Bovendien werden er tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer werkte op een Amerikaanse legerbasis in de provincie Kandahar, niet Logar (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Hiermee geconfronteerd, moet u opmerkelijk genoeg toegeven dat u niet wist waarover u sprak omdat u enkel van uw moeder had gehoord dat uw broer werkte in Kandahar (CGVS II, p. 3). Wanneer u vervolgens de logische vraag gesteld krijgt waarom u

het met zekerheid zei terwijl u niet eens zeker was, kan u enkel zeggen dat u “het hoorde” (CGVS II, p 3-4). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ, waar u zeer duidelijk en ondubbelzinnig stelde dat uw broer op een Amerikaanse basis werkte in Kandahar, beweert u plots dat u “niet luid en duidelijk zei dat uw broer in Kandahar werkte” en dat u op de DVZ had verklaard dat uw ouders u hadden verteld dat hij in Kandahar werkte (CGVS II, p. 4). Dit blijkt evenwel nergens uit uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat u het hoorde van uw ouders (CGVS II, p. 4).

Ook over de ontvoering van uw vader heeft u bijna geen informatie. Zo beweert u dat uw vader werd ontvoerd op weg naar uw dorp. Echter, gevraagd om daar meer over te vertellen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 5). Ook wanneer u wordt gevraagd of u niets gevraagd heeft aan uw moeder, komt u niet verder dan te zeggen dat uw moeder weent als u belt en dat ze er verder niets over zegt (CGVS II, p. 5). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis over talibancommandant M M. (...), wiens bedreigingen aan de grond liggen van uw vertrek uit Afghanistan, nihil is. Immers, gevraagd wat u van M M.(...) weet, komt u niet verder dan te zeggen dat u niets over hem kan vertellen. Ook wanneer u wordt gevraagd op wiens begrafenis M M. (...) de bedreigingen uitte, kan u enkel zeggen dat het een talibanstrijder was. U weet evenwel niet wie (CGVS II, p. 5). Voorts is het zeer opmerkelijk dat uw buur aanwezig was op de begrafenis van een talibanstrijder. Hierover bevestigd, kan u enkel zeggen dat mensen naar de begrafenis gaan als iemand sterft. Gevraagd waarom uw buur uitgerekend naar de begrafenis ging van een talibanstrijder, moet u toegeven dat u niet weet waarom (CGVS II, p. 5).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft het appreciatiecertificaat van het Afghaanse leger ter attentie van uw broer, de vijf documenten over uw vaders werkzaamheden in Afghanistan en de brief van het dorpshoofd ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan, moet worden bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat u niets kan vertellen over deze documenten. Uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader en de kopie van de taskara van uw broer bevestigen enkel jullie identiteit en afkomst uit Kohi Safi.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u noch het werk van uw vader als vluchtelingenvertegenwoordiger, noch het werk van uw broer als bewaker van een Amerikaanse legerbasis en de daaruit voortvloeiende problemen met taliban aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Kohi Safi in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Kohi Safi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kohi Safi in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kohi Safi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht: *“U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het werk van uw vader als vluchtelingenvertegenwoordiger, het werk van uw broer als bewaker van een Amerikaanse legerbasis en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.*

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw kennis over het werk van uw vader als vluchtelingenvertegenwoordiger uiterst gering is. Immers, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over het werk van uw vader, antwoordt u frappant genoeg dat u er niets over weet en dat uw vader er nooit iets over heeft verteld (CGVS I, p. 6). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen, temeer omdat u beweert dat u steeds bij uw vader woonde en dat uw vader dat werk al “heel lang” deed (CGVS I, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat u er zelfs niets over kan vertellen alvorens u enkel kan verwijzen naar de door u voorgelegde documenten (CGVS I, p. 7). Dat u enkel kan verwijzen naar documenten wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over de job van uw vader, dat nota bene aan de grond ligt van al uw problemen in Afghanistan, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen ernstig op de helling. Hiermee geconfronteerd, komt u evenmin verder dan te zeggen dat u niets over het werk van uw vader kan vertellen, dat uw vader nooit iets over zijn werk vertelde en dat u op geen enkele manier kan zeggen hoe hij zijn werk deed. U weet tevens niet voor welke organisatie uw vader in Afghanistan werkte. U beweert evenwel dat uw vader hetzelfde werk deed in Pakistan. Echter, gevraagd hoe de organisatie heette waar hij voor werkte, moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 7). Ook wanneer u later op het gehoor wordt gevraagd om meer uitleg te geven bij de door u voorgelegde documenten van het werk van uw vader, moet u toegeven dat u er niets over kan vertellen (CGVS I, p. 15).

Ook over het werk van uw broer kan u bijna niets vertellen. Zo kan u enkel zeggen dat hij gedurende drie jaar als bewaker werkte voor een Amerikaanse legerbasis in de provincie Logar. Gevraagd of hij ooit training kreeg bij het leger, moet u evenwel het antwoord schuldig blijven. U weet evenmin waar in de provincie Logar hij tewerkgesteld was (CGVS I, p. 9-10). Wanneer u vervolgens meermaals wordt gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw broer, kan u enkel herhalen dat u er niets over kan vertellen (CGVS I, p. 10). Ook wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wordt gevraagd hoe de basis waar uw broer gestationeerd was heette, moet u het antwoord schuldig blijven. U moet zelfs toegeven dat u enkel hoorde dat hij bewaker was, maar dat u niet weet wat hij specifiek deed (CGVS II, p. 3). Dat u dermate weinig kan vertellen over het werk van uw broer, dat nota bene aan de grond ligt van al uw problemen in Afghanistan, is evenwel totaal onaannemelijk.

(...)

Ook over de ontvoering van uw vader heeft u bijna geen informatie. Zo beweert u dat uw vader werd ontvoerd op weg naar uw dorp. Echter, gevraagd om daar meer over te vertellen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 5). Ook wanneer u wordt gevraagd of u niets gevraagd heeft aan uw moeder, komt u niet verder dan te zeggen dat uw moeder weent als u belt en dat ze er verder niets over zegt (CGVS II, p. 5). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis over talibancommandant Mawlawi Manaf, wiens bedreigingen aan de grond liggen van uw vertrek uit Afghanistan, nihil is. Immers, gevraagd wat u van Mawlawi Manaf, weet, komt u niet verder dan te zeggen dat u niets over hem kan vertellen. Ook wanneer u wordt gevraagd op wiens begrafenis Mawlawi Manaf, de bedreigingen uitte, kan u enkel zeggen dat het een talibanstrijder was. U weet evenwel niet wie (CGVS II, p. 5). (...)

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft het appreciatiecertificaat van het Afghaanse leger ter attentie van uw broer, de vijf documenten over uw vaders werkzaamheden in Afghanistan en de brief van het dorpshoofd ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan, moet worden bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat u niets kan vertellen over deze documenten. Uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader en de kopie van de taskara van uw broer bevestigen enkel jullie identiteit en afkomst uit Kohi Safi."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker verder poogt de motieven te weerleggen door aan te geven dat hij nu dan wel een twintiger is en reeds twee jaar in België, maar toen hij uit Afghanistan vertrok minderjarig was, dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld die de kern van zijn asielrelaas raken. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer informatie heeft omtrent elementen die aan de basis van zijn problemen in Afghanistan liggen en daarenboven mee de reden van zijn vertrek uit Afghanistan uitmaken. Verzoekers leeftijd kan zijn onwetendheid dan ook geenszins verschonen. De bevrraagde aspecten getuigen bovendien niet van een doorgedreven kennis die buiten het bereik ligt van een Afghaanse jongen van 17 à 18 jaar en ouder.

De beweringen dat zijn vader weinig vertelde over zijn werk - dat niet zonder risico was - en hij zijn vader nauwelijks zag omdat deze altijd dienst had, overtuigt evenmin. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker die steeds bij zijn vader woonde en beweerde dat zijn vader steeds bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werk geheel onwetend is omtrent het werk van zijn vader en desbetreffend slechts kan verwijzen naar de neergelegde documenten, zonder hierbij dan nog enige uitleg te kunnen verschaffen. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker dermate onwetend is over dergelijke feiten, die indien zij daadwerkelijk zouden gebeurd zijn, een grote impact hadden op het familiale leven. Hetzelfde geldt voor het werk van verzoekers broer. Verzoeker was de laatste jaren voor zijn vertrek ook op een leeftijd gekomen waardoor het niet aannemelijk wordt geacht dat hij volstrekt verstoken zou zijn gebleven van enige informatie desbetreffend. Het argument dat er niet over werd gepraat en het gevaarlijk was als verzoeker, als minderjarige, er veel over zou weten, wordt niet nader toegelicht en houdt geen steek te meer het de aanleiding was van verzoekers vlucht uit Afghanistan.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijs bovendien worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nog steeds in contact staat met het thuisfront (stuk 8, gehoorverslag, p. 5 en p.14-15; stuk

5, gehoorverslag, p. 5), waardoor minstens kan worden verwacht dat hij langs deze weg meer tracht te weten te komen.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker de ontvoering van diens vader plaatst zes à zeven maanden na aankomst in België, waarbij het eveneens onlogisch is dat verzoeker geen details kan geven. Verzoeker geeft immers aan dat hij wel degelijk wist dat hij hierover zou dienen te vertellen. Vervolgens blijkt dat verzoeker lange tijd telefonisch in contact stond met zijn moeder, ook na de ontvoering, tenminste belde hij naar zijn moeder en werd verzoeker gebeld door zijn moeder (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker die wist dat hij hierover zou dienen te vertellen, kan gelet op de ernst van de ontvoering van zijn vader niet geloofwaardig geacht worden niet te hebben doorgevraagd naar hetzij informatie betreffende de ontvoering van zijn vader, hetzij andere essentiële basisfeiten die ontbreken in zijn relaas.

Verzoeker bevond zich alles bij elkaar genomen duidelijk in een positie zich te vergewissen van de voor zijn verzoek om internationale bescherming essentiële en relevante elementen. Dat verzoeker geen dienstige argumenten aandraagt en niet verder komt dan te erkennen dat hij weinig tot niets weet over de essentiële elementen van zijn asielrelaas, zoals het werk van zijn vader en broer, de ontvoering van zijn vader en de talibancommandant wiens bedreigingen aan de basis liggen van verzoekers vertrek, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden.

Betreffende de door verzoeker aangebrachte documenten wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Blijkt verder dat verzoeker diens vader specifiek de opdracht gaf de aangebrachte documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas te laten opsturen nadat verzoeker al in België was, en nadat verzoeker reeds een eerste interview had gehad (bij Dienst Vreemdelingenzaken). Dat verzoeker zelf geen enkele informatie omtrent deze documenten kan verschaffen, noch enige poging ondernam zich van de inhoud van deze documenten te vergewissen, al heeft hij deze documenten geruime tijd in zijn bezit, getuigt van een zodanige desinteresse in deze documenten en hun inhoud dat er geen enkel geloof aan kan gehecht worden (stuk 8, gehoorverslag, p.14-15). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen hoger uiteengezet wordt blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Verzoeker vraagt ter terechtzitting om de zaak uit te stellen naar een latere datum omdat hij nog documenten wil neerleggen die momenteel door de douane zouden zijn weerhouden ter controle op echtheid. Verzoekers raadsman geeft hierbij te kennen dat het gaat om een verklaring van de dorpsoudste ter bevestiging van zijn herkomst en een taskara. Wanneer vervolgens door de voorzitter gevraagd wordt wiens taskara het is, wijzigt verzoeker zijn verklaring en stelt hij dat het niet om een taskara gaat maar om "*belangrijke documenten die zijn moeder, broer en hemzelf betreffen*".

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit blijkt dat de douane bepaalde documenten in beslag heeft genomen.

Verzoekers herkomst staat *in casu* ook niet ter discussie, waardoor een document dat zijn herkomst bevestigt niet relevant is. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds een bevestigingsbrief van het dorps hoofd neerlegde en werd vastgesteld dat hij niet kon aangeven wat er juist in die brief stond (stuk 8, gehoorverslag, p. 16).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt over de nog onderweg zijnde documenten en voorts niet kan specificeren wat die "*belangrijke documenten die zijn moeder, broer en hemzelf betreffen*" zijn die momenteel nog onderweg zijn. Dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt en zelf geen enkele informatie omtrent deze documenten kan verschaffen, noch enige poging ondernam zich van de inhoud van deze documenten te vergewissen, getuigt opnieuw van een zodanige desinteresse in deze documenten en hun inhoud dat er geen enkel geloof aan kan gehecht worden. Het verzoek tot uitstel wordt dan ook niet ingewilligd.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Kohi Safi in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Kohi Safi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kohi Safi in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kohi Safi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoeker aandraagt dat de provincie Parwan gevaarlijk is omdat er geen administratie of regering aanwezig is en de taliban er de baas zijn, beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen die hij niet ondersteunt met objectieve informatie. Waar verzoeker aanhaalt dat er in de bestreden beslissing wordt gesproken over luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, gaat hij eraan voorbij dat het hier doelgericht geweld betreft waarbij Afghaanse burgers als dusdanig niet worden gevisieerd. Verzoekende partij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande veiligheidsanalyse niet correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

Het EASO rapport “*Country of Origin Information Report – Afghanistan – Security Situation – Update*” van mei 2018 dat door de verwerende partij met een aanvullende nota werd neergelegd bevestigt voormelde informatie.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen

redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF